

1.

Cady-Ann Akane még valamennyire tudatánál volt. A kábítólövedék hatása gyorsan elillant. Érezte, hogy zötykölődik, hogy nincs egyedül, és persze azt is tudta, hogy nem halt meg.

Körülötte nem sok élőlényt érzékelt, szám szerint kettőt. Az egyik tudat egyértelműen ahhoz tartozott, aki behurcolta ide. A másik szintén azkabetnek tűnt, bár Akane nem tudta megállapítani egyikük nevét sem, még az elkapott mondatfoszlányokból sem.

– Ez a mester segíteni fog nekünk, tudom – most először volt kristálytisztán kivehető az egyik hangja. Akane nem látott mást, csak fehérséget. Nem tudta, hogyan, de Hrk, a linelói gyógyító ceremóniája jó hatással volt szemére és érzékelésére, ám elbódult tőle. Ennek is köszönhető, hogy most itt feküdt.

– Biztos benne, Neray asszony? – kérdezte a másik azkabet. Valószínűleg mellette állhattak, mert hangosan zengett koponyájában a két, csiripeléshez hasonló hang.

– Igen, Gutay, higgyen nekem – biztosította Neray a társát. *Tehát Gutay és Neray*, gondolta Akane. Megtudta, mi a két alak neve, bár jelen pillanatban ez fikarcnyit sem számított.

És balszerencséjére a két azkabet nem is szólalt meg többet a közös nyelven, mindketten csiripelni kezdtek. Akane, bár nem akarta, átkozta őket; pedig jól tudta, az ilyen érzelmek tiltottak a számára. *Most nem vagyok abban a helyzetben, hogy ilyeneken tőprengjek...*

Kis tehetetlenség lett úrrá rajta. Úgy döntött, inkább valamiféle transzba helyezi magát, hogy pihenhessen. Az ébresztő jelnek az egyik azkabet érintését választotta, amit nem volt nehéz érzékelni; kis időközönként hozzáütődtek a szűk tér miatt, vagy hozzáértek, mert ellenőrizték. Így hát megvárta, míg az egyik érintés bekövetkezik, majd alváshoz hasonló önkívületi állapotba került...

Az azkabet keményen ütődött neki, Akane pedig akaratlanul és váratlanul felébredt. Alvása teljesen öntudatlan és álommentes volt, és nem tudta megsaccolni, mennyi időt lebegett a transzban.

Azt viszont érezte, hogy a kapszula – mert hát tudta, hogy abban van, hisz még hallotta Neray hangját – álló helyzetben van, majd pár pillanat múlva nagyot zökken.

– Na, végre, hogy itt vagyunk! – mondta Neray, nem kis megnyugvással a hangjában. Akane csak sötét foltokat tudott kivenni a külvilágból, de már ez is valami volt. Aztán sziszegés hallatszódott, és vakító fény világított a szemébe.

A szemébe.

Rég volt már, hogy nyitott szemmel látott. Bár most sem mondhatta, hogy rendesen lát mindent, de legalább működött a szeme, nem pedig a sötétség vette körül, és az érzékeire kellett hagyatkoznia. Két elmosódott, kivehetetlen alakot látott, és még egyet, aki előlről jött be. Hunyorgott, de nem látott belőlük többet, hiába akarta. Már annak is örült, hogy ennyire képes. Hálával tartozott Hrknek. *Súlyos sebeket visel. A testébe és a lelkébe vésve is*, visszhangzott a linelói hangja a koponyájában. Talán a gyógyító ceremónia megszabadította őt minden kínjától? Eddig úgy tűnt, igen. Az azkabet hajón látta a fénykardját, és azt, hogy elesik. És most, még ha homályosan is, de azt, hogy kifelé hurcolják a kapszulából.

– Ez az – suttogta Neray, ahogy vállával segítette Akane menetét. A Jedi nem ellenkezett, mert nem tudta, hol van a fénykardja. Ráadásul még most sem érezte magát száz százalékosnak. – Ide egy ágyat! Azonnal a laborba kell vinnünk. Egy mestert hoztunk el, aki segít nekünk leigázni a mocskos linelóákat!

Neray úgy beszélt, mint egy fanatikus, aki tudta, hogyan buzdítsa a népét. Akanénak nem volt ínyére segíteni ennek az azkabetnek, sem másoknak. Legszívesebben elhagyta volna már a Vad Űrt, és visszatért volna az ismert világokba. Nem volt érdeke sem az azkabeteket, sem a linelóákat támogatni. És emellett arra sem volt hajlandó, hogy felhasználják az Erő-érzékenységét. De muszáj volt túrnie.

Két perc sem telt bele, hogy hordágyat hozzanak. Neray olyan puhán tette le Akanét a földre, mintha a nő egy naboo-i porcelánváza lett volna. Erős kezek emelték fel, és tették rá egy furcsa tárgyra. Kicsit síkos volt a felülete, és mintha egybeolvadt volna vele. Így nem tudott megmozdulni.

Homályosan fényeket látott, valószínűleg az organikus felépítésű folyosókon vitték. Nemsokára megállapodtak egy szobaszerűségben, bár a körvonalakat Akane még mindig nem tudta kivenni, csakis foltokat.

Két ovális folt hajolt fölé.

– Úgy látom, tudatánál van – mondta az egyik, aki nem Neray volt. – A kábító lövedék hatása elmúlhatott. Kezdhethük a vizsgálatot?

A másik folton megmozdult valami, valószínűleg a mosoly jele volt ez.

– Hát persze – hadarta Neray, majd a két azkabet eltávolodott. Az ágy megremegett, és érezte, hogy egy tű szúródik a testébe.

Neray boldogságában szinte már őrjöngött. A mester vére egy csövön keresztül egy kémcsőbe folyt, amelyre hőt sugároztak. Az apró mikrobák hő hatására a parányi cső felé mozdultak, és megtelepedtek a vér felszínén. Egy szűrés után pedig az apró teremtmények fennakadtak a szitán...

– Valóban – mondta a másik azkabet, akit Oray-nek hívtak. A műszerek kijelzőjén zöld fény villant, amely a kutatás sikerességét jelentette. – A nő vérében nagy koncentrációban fordulnak elő a keresett mikrobák!

– Tehát a linelóák nem csaptak be minket – bámult Neray a képernyőre. *De ez nem azt jelenti, hogy nem toroljuk meg a vereségünket*, gondolta eközben. – Ennek felettébb örülök. Ha lenne kedves, szállíttassa át egy kabinba a mestert, ahol megfelelően kikérdezhetem. Csak ha szólok, akkor szállítsák le a bolygón lévő kutatóbázisra. Értve vagyok?

Oray egyetértően bólintott, majd csicseregni kezdett a zsebéből előhúzott komlinkbe. A mester testébe újból egy cső szúródott, és a nő szemei kidülledtek, miután az belé fecskendezte a stimulánst. Egy harmadik azkabet lépett be a terembe, és tolni kezdte a kért kabin felé.

Neray vetett egy pillantást a zöldben pompázó monitorra, mielőtt kihátrált volna a folyosóra.

Egy kis kabinba érkezett pár perc múlva. Ahogy kérte, a mester egyedül volt, és egy szemközti priccsen ült. Frissnek nézett ki.

– Üdvözlöm! – köszönt Neray. A mester szemében csak halványan pislákol a szikra. Az azkabet nem tudta, ez minek tudható be. – Örülök, hogy itt vagy. Beszélni szeretnék veled.

A nő nem válaszolt, csak a csápjai mozogtak. Az azkabet érezte, hogy elkezdheti.

– Szóval, talán tudod, hogy mi és a linelóiak nem szívleljük egymást. De a tegnapi magatartásuk... Követelőztek, pedig nem tehetők volna meg. És megtámadtak. Nyertek. Bár gondolom, ezt mind tudod – pillantott rá Neray, de a mesternek csak a csápjai mozogtak. – Mondd meg nekem, mellettük állsz?

– A barátaim mellett állok – mondta a mester.

– És ők kiket támogatnak?

– Senkit – felelte a Jedi. Eddig elég abszurdnak tűnt az egész beszélgetés. – Ők csakis magukért dolgoznak!

– Hát persze – bólogatott Neray. – És te is ezt teszed, ahogyan ők is. Én pedig azt mondom neked, hogy mi, azkabetek veled vagyunk. Ha életben akarod tudni magadat, mi segítünk abban...

– Azzal, hogy elveszitek, ami az enyém?

– Igen – mondta az azkabet nő. – Segítünk, hogy elterjeszd a fajtádat. Hogy erősebb legyél. Mi is rendelkezünk olyan hatalommal, mint te...

Látszott, hogy a nő gondolkozik.

– A mi Galaxisunkban is előfordult már ilyen – mondta végül. – De ez sokkal másabb. Ott egyszerű katonákat klónoztak, itt pedig az Erő sokszorosításáról beszél...

– Miféle Erő? – kérdezte hirtelen Neray. – Az, amibe azok a mocskos linelói varázslók hisznek?

– Nem, az egy kicsit más. Olyan, ami bennetek is előfordul. Először azt hitték a linelóiak, hogy azkabetek vagyunk, pedig csak Erő-érzékenyek voltunk.

Neray elgondolkozott. Benne is ez az *Erő* csörgedezne? Ha igen, akkor ez a mester növelhetné az energiáját...

– És minek köszönhető ez? – kérdezte végül.

– Sajnálom – mondta a mester. – Nem segíthetek.

Neray agyában valami megmozdult. Elhitte, hogy a nő tényleg nem segíthet neki. Pedig pár pillanattal ezelőtt még szilárdan hitt az ellenkezőjében...

– Semmi gond – mosolyodott el. – Attól, hogy nem *tudsz*, még fogsz segíteni.

A ruhája alá nyúlt, és egy sugárvető villant a kezében. A fegyver természetesen kábító fokozatra volt állítva. A mester érezte a veszélyt, mert megmozdult ültében, de a vékony sugár eltalálta, és ájultan rogyott össze. Neray előhúzta a komlinkjét, beütötte Oray hívó kódját, és magabiztosan megszólalt:

– Készítsék elő a mestert a szállításhoz...

2.

A twi'lek Jedi-mester már csak akkor került öntudatos állapotba, mikor az Azkabet felszínén létesített kutatóközpontban találta magát. Szürke falak vették körbe, középen egy plafonig érő, kör alakú műszer díszelgett. A vegyszerek csípős és édeskés szaga terjengett mindenfelé a steril szobában. Megint egy organikus ágyon feküdt, amelyet most függőleges

pozícióba állítottak. A műszereknél két azkabet dolgozott némán. A kijelzők tartalmát Akane nem tudta elolvasni, de minden zölden világított. Remélte, hogy ez jót jelent.

Percekig bámulta a csiripelő lények feltjait, majd – nem meglepő módon – Neray lépett be a vizsgálóba, mögötte pedig a hajón dolgozó másik azkabet, Oray. Mindketten fehér öltözetet viseltek, amely összeillett az angyalszerű arcukkal, és Neray szökés hajával.

– Köszönöm szépen, hogy eljöttek – köszönt be az élen álló azkabet. – Megkezdhetjük az Erő-transzplantációt?

– Asszonyom, míg a mester aludt, elvégeztük rajta a rutinvizsgálatokat, és megállapítottuk, hogy minden rendben van vele – mondta beleegyezően az egyik kutató.

Akane egy pillanatra elámult. Neray terve egyértelmű volt: a vérből kilopja a midichlorianokat, és átülteti a katonáiba, ki tudja, talán még saját magába is. Őrületség volt, de ki tudja, mit tesznek meg a fennhéjázó azkabetek a linelóiakkal szemben.

– Remélem, mester, ön is beleegyezik ebbe – Neray angyalszerű arcán mosoly terült szét.

– Nem! – kiáltotta Akane, de az ágya köré egy üvegbura csúszott, hogy sterilizálja a páciens, elkerülve a vérmérgezést vagy egyéb fertőzést. Oray, és még két azkabet tompán csiripelni kezdett, és valamit babráltak a műszereken. Akane újra tűk érintését érezte a testén. Neray kíváncsian nézte őt az üvegbura előtt állva. A csövek belseje vörösre színeződött. Akane érezte, hogy egyre csak bódul, ahogy a vér literekben távozik a testéből...

Neray némán figyelte a mestert, és a csöveket, ahogy egyre több vér áramlott át rajtuk. Végül, a nő elájult, és a bőrének színe is kifakult.

– Elég legyen! – kiáltotta váratlanul az azkabet. – Még nem akarjuk megölni, ez csupán a kísérleti adag volt. Vonják ki a kérdéses mikrobákat a vérből, és az első adagot adják be nekem!

A másik három azkabet nem vitatkozott, csiripelve munkához láttak, serényen nyomkodták a billentyűzetet, ennek eredményeképpen egyre több kémcső telt meg a midichloriannal dús vérral. Már csak a kivonás volt hátra.

– Asszonyom, vért kell adnia – mondta Oray az azkabetek nyelvén. – Csak így dúsíthatjuk azt mikrobákkal.

Neray-nak annyi sem kellett, felhúzta a ruhája ujját, és odament egy félreeső kis asztalhoz. Oray fertőtlenítette a végtagját, és egy tűszűrővel vért vett tőle. Közben mögöttük már elkészültek a midichlorianok kivonásával. A mikrobás kémcső tartalmát összeöntötték az azkabet vérével tartalmazó kémcsőjével, majd kis hűtésnek vetették alá, hogy a parányi lények jobban szétszóródjanak a vörös anyagban. Ezután Oray visszasétált, és Neray-ba fecskendezte a midichloriannal dúsított vért.

Az azkabet bensőjében egyszer csak melegség áramlott végig. Felpezsdült, és hangosabban hallotta a három orvos csiripelését, és élénkebben látta a szoba szürkés árnyalatait is. Az a bizonyos Erő benne volt eddig is, de most sokkal nagyobb mértékben. Más színben láthatta a világot.

Érezte a karjában duzzadó erőket. Mosolyogva Oray-re pillantott, aki közönyös arccal figyelte őt.

– Hozza a többieket – mondta az azkabet. – Azonnal be kell adnunk nekik is a mester mikrobáit...

3.

A linelóiak hajója, fedélzetén Caminnal, Rence-szel, Ace-szel, Teleiával és persze jó néhány linelóival kiröppent az azkabet leviatán hangárjából. Mögöttük az organikus jármű az ütegek folyamatos lövéseinek hatására egyszerűen széthullott, és mintha sikítás jött volna feléjük. Egy élőlény utolsó, kétségbeesett visítása.

Camion látzott, hogy az öntudatos és eszméletlen állapot küszöbén egyensúlyozik. Testét megannyi vörös pötty színezte, szája széléről vérfolt csurgott lefelé. Emellett még szaggatottan és reszelősen is lélegzett. Teleia, aki még mindig Akane eltűnésén gondolkodott – valószínűleg három társával egyetemben –, odalépett a férfi mellé, és lehajolt hozzá.

– Te is hallottad? – kérdezte tőle. – A mesterem hangját?

– Hallottam – suttogta színtelen, bágyadt hangon Camin. – Azt hittem, újra összegyűlhet a csapat...

Ace is láthatóan nyugtalan volt. Kikémlelt az ablakon, ahonnan láthatóvá váltak a leviatán vergődő roncsai, közülük sok sikoltozva repült el mellettük. A klón szinte toporzékolt, de nem szólt senkinek a bajáról. Soha nem volt a szavak embere.

– Hol van Moe? – kérdezte lágyan Camin, de Teleia csöndre intette.

– Nem, neked most pihened kell – mondta halkán. Nem tudta, hogyan mélyítse transzba a férfit, de halványan emlékezett a dathomiri éveiből egyfajta varázslatra. Ezt alkalmazta, Camin pedig gyógyító álomba merült.

– Ki kell hoznunk Akanét – mondta hirtelen Ace a beállt csendben.

– Ha még él – sóhajtott Rence. – Nem tudom, mit tettek vele azok a rohadt tündérek, de sikerült elkapniuk. Most már csak azt kéne tudnunk, hová vitték. Teleia?

A megszólított elgondolkozott. Életben volt a mestere, azt biztosan tudta, hisz a halálát megérezte volna az Erőn keresztül. De hogy hová vihették, arról fogalma sem volt.

– Gondolkozzunk – mondta végül. – Szerintem Erőt próbálnak gerjeszteni a segítségével, hogy még erősebbek legyenek. Ehhez pedig megfelelő helyre kellett őt szállítaniuk. A bolygójukra.

– Biztos? – kérdezte Rence. Nem mindig volt együttműködő, de most fontosabb volt a társa biztonsága. Ezt ő is tudta. Meg hát jól sejtette, hogy Akane nélkül úgysem mennek innen sehová, maximum csak akkor, ha meghal. – Csak megérzés?

– Józanész – válaszolta Teleia. – Máshová úgysem vihették.

Rence nagyot sóhajtott. Csendben ugyan, de Ace is figyelte a beszélgetést.

– Rendben. Akkor vissza kell mennünk a linelóiak hajójára, és elkezdni a tervezgetést...

A hajó pár perccel később csendesen landolt a hangárban, ahol Gmq és Moe várta őket.

– Sikerral jártatok? – kérdezte azonnal Moe, mikor odaért hozzájuk. Teleia némaságát látva azonban elkomorult. – Mi történt? Valami baj van?

– Kiszabadítottuk a barátunkat, és felrobbantottuk a hajót, de még ennél is rosszabb történt. Elveszítettem a mesteremet.

– Sajnálom – suttogta Gmq, bár hangja nagy része elveszett a hangárban.
– Nem halt meg, de elfogták az azkabetek. Ha így van, a háború fellegei most összegyűltek felettünk.

Gmq nagyot nyelt, és jól láthatóan megremegett a teste. Közben több hajó is landolt a dokkban, ahogy visszaértek a támadásból. A támadásból, ami győzelemmel végződött, de lehet, hogy vereség lesz a jutalma.

– Akkor hát azt ajánlom, jöjjenek velem – mondta mindnyájuknak, de elsősorban Ace-re gondolhatott. Mintha a linelói vezér sokkal jobban szimpatizált volna a klónnal, mint a többiekkel.

– De előtte hozzanak egy hordágyat és orvosokat – állította meg őket Rence. – A barátunk félholtan fekszik ott bent, és még szükségünk lenne rá.

– Máris – mondta a linelói és intett két másiknak. – Jöjjenek, a barátjukat ellátják az orvosaink.

– Tudják, nem akarunk háborút – mondta kissé szomorúan Gmq, mikor beértek az apró taktikai szobába. Még három linelói ült ott Ace-en, Rence-en és Teleián kívül. – De sajnós az lesz. Az azkabeteket igazán érzékenyen érintette a hajójuk elvesztése, és mivel igen fennhéjázó népség, ezért várható a támadás. Egy gond van, mi nem akarjuk ezt.

– Higgye el, mi sem – nyugtatta meg Rence.

– Elhiszem, hogy békés szándékkal jöttek – mondta Gmq. – Bizonyították is nekem, hogy nem azkabet kémek. De el kell válnunk. Nem szeretném kockáztatni az önök életét...

– Nem megyünk el a mesterem nélkül! – vágott közbe Teleia. Túl sok minden volt még, amit meg kellett tanulnia Akanétól. – Meg akarjuk menteni őt.

Gmq csöndben maradt, és gondolkodott. Az egyetlen szemét is becsukta, nem tudhatni, ez mit jelentett egy linelói szempontjából.

– Megértem ezt is – mondta, miközben megingott a hangja. – De akkor is, ez a mi háborúnk, nem az önöké.

– Segíthetünk önöknek – mondta Teleia, mire Rence arca megrándult. – Mi, pontosabban én jobban ismerem az Erőt, mint önök, vagy az azkabetek, bár még én is csak padawan vagyok. Az ellenfeleink nem tudják, hogy attól, hogy Erőt gerjesztenek, attól még nem lesznek hatalmasak. Azt tudni kell használni, vagy valamilyen nagyobb fogékonyságot mutatni iránta. Bár bennük ez egy kis mértékig megvan, más állhat a háttérben.

Néma csönd telepedett a teremre, majd Ace szólalt meg.

– A fajtámból annak idején több millió példányt gyártottak. A képességeink ugyanolyanok voltak, mint a klónozott egyedé, Jango Fetté.

– Úgy bizony – folytatta Teleia – Viszont az Erő nem ilyen. Nem lehet csak úgy „klónozni”. Az azkabetek nem sokat kezdenek vele. De ki tudja, mi történik a háttérben...

– Jól van – mondta Gmq. – Ha segítenek, akkor ne késlekedjünk. Azt mondják az Azkabetre vitték a mestert, ahol kinyerhetik az Erőt belőle. Oda viszont nem egyszerű betörni. Az azkabet légierő igencsak fejlett a maga módján, és a légköri ellenőrzés is rendkívül erős. Ha most lerohannánk őket, akkor darabokra tépnének minket.

– Nem lehet, hogy álcázzuk magunkat? – kérdezte Rence. – Akkor bejuthatnánk.

– Nem hiszem – oszlatta el a reményeket Gmq. – Nem engednek be idegen lényeket a bolygóra, mert féltik a titkaikat. Több konfliktus is kialakult a múltban, mert mi, bár békés szándékkal, de megpróbáltunk leereszkedni az Azkabetre. Önöket két másodperc alatt szitává lőnék...

A teremben megint csönd lett, mert mindenki az esélyeket latolgatta. A nem túl igazságos esélyeket. De Akane ott lent van, és vissza kell hozniuk, ha a saját életüket is biztonságban akarják tudni.

– Tudom, hogy fontos önöknek a mester. De dönteniük kell: vagy hagyják őt, és elmennek innen biztonságban, vagy kockáztatják az életüket, és esetleg meghalnak.

– Sehol sem vagyunk biztonságban – mondta fagyosan Rence.

– Viszont a mesterem nélkülünk meghal – mondta összeszorult torokkal Teleia. – Ezt nem hagyhatjuk!

– Nem tudom, mi motiválja önöket – sóhajtott Gmq. – De még mindig várom a választ. Segítenek vagy elmennek?

A választ Ace mondta ki.

– Maradunk és megmentjük Akanét. Ki tudja, hogy az ő jelenléte mennyire befolyásolhatja az azkabetek erejét...

– Rendben – mondta Gmq. – Akkor találjuk ki, hogyan juthatunk le az Azkabet felszínére.

4.

Camin nem érzett mást, csak fájdalmat, mikor magához tért. Egy kabinban volt, egyedül, és nem sok mindenre emlékezett. Ace és a többiek eljöttek érte, majd felvitték a hajójukra, ahol hallotta Akane hangját. Aztán csak sötétség maradt hátra.

De annak ellenére, hogy szinte mindene fáj, jobban érezte magát. Nem tudta, hogy a linelóiak csinálták-e, vagy Teleia, de már tudott rendesen gondolkodni. És végre nem azon a kőpadon feküdt, az azkabetek fogságában.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Moe lépett be rajta.

– Moe! – kiáltott fel Camin, és ezzel egyhuzamban éles fájdalom nyilallt az oldalába. *Hát ezt nem kellett volna...*

– Camin – mondta aggodalmas hangon Moe, ahogy odasietett a priccshöz.

– Mit keresel itt?

– Mondták, hogy már jobban vagy – mondta Moe. – Gondoltam, benézek hozzád. Addig a többiek kitalálják, hogyan tovább.

– Csak miattam otthagytad a kupaktanácsot? – kérdezte Camin. *Micsoda gesztus!* – Igazán nem kellett volna.

Moe vonakodott néhány másodpercig, de végül leült az ágy szélére.

– Az Erőre, Camin! – pár végtelenül hosszúnak tűnő perc múlva halkán folytatta: - Az eszedbe se jut, hogy aggódtunk miattad?

Camin morgott egyet a többes szám miatt, majd nagy nehezen lehámozta magáról a takarót, és láthatóvá váltak sebhelyei.

– Ugyan, túlélem.

- Ne játszd a nagyfiút! – mondta Moe. – Nem kell Rence-szel versenyezned.
- Micsoda?! – kérdezte döbbenten Camin, és megpróbált felülni, de a testi kínok ismét útját állták. – Miről beszélsz?
- Sok férfihoz volt már szerencsém – mondta higgadtan a nő. – Ez a két kérdés a zavar jele nálatok. Szóval? Ráhibáztam?
- Camin csak fintorgott – részben a fájdalom, részben pedig amiatt, hogy Moe teljes mértékben ráhibázott.
- Nem tudom, miről beszélsz – mondta rekedt hangon. – De hidd el, nincs bajom Rence-szel.
- Aha.
- Jó, hát akkor ne hidd el – vont vállat Camin. – Csak az a bajom, hogy úgy viselkedik, mintha előjoga lenne, mert ő volt a 123456-odik császári testőr.
- Moe felvonta az egyik szemöldökét.
- Én régebről ismerlek. És ő... El akar választani minket.
- Moe néhány percig csak bólogatott.
- Előjog?! Mert szerinted neked az van? Húzzatok sorszámot! – ordított bele Camin képébe, aztán felállt és már éppen távozott volna, amikor Camin minden erejét összeszedve felült és utána kiáltott.
- Várj!
- Moe megtorpant, de nem fordult Camin felé.
- Kedveled őt, ugye?
- A nő nem válaszolt rögtön, de majdnem elcsuklott a hangja, amikor kinyögte:
- Igen.
- Camin csak bámult maga elé és bólogatott.
- Jól van. – mondta halkán. – Szeretnék... szeretnék kicsit pihenni.
- Moe szó nélkül távozott.

5.

- Tehát, azt mondja, az egész haderónket az egyik hajóra kell koncentrálnunk, és egy pontban kell megtörnünk a bolygó védelmét. Mennyi esélyt lát a sikerre?
- Ace összekoccintotta a fogát.
- Ötven százalék, ha velünk lenne Akane. Teleiával csak harminc.
- Gmq teste vad rángatózásba kezdett.
- Sajnálom, uram, de ezzel kell gazdálkodnunk – sóhajtotta a klón. – Másképpen lemondhatunk Akanéről – itt Teleiára pillantott, aki nem bírta palástolni az érzelmeit a mestere említésére.
- Rendben – mondta belenyugodva Gmq, amikor kinyílt az ajtó a hátuk mögött. Moe lépett be.
- Beszéltél Caminnal? – kérdezte Rence. A nő nem tűnt túlságosan boldognak.
- Igen – mondta Moe. – Mi lesz a feladatunk? – a hirtelen témaváltás meglepte Rence-t, akinek tekintete találkozott Ace-ével. A klón csak vállat vont.
- Gmq előrelépett.

– Tehát, uraim és hölgyeim, utoljára elismételném a támadás menetét. Az anyahajón kívül minden mozgásképes jármű elindult az Azkabet felé. Mivel a bolygó felett igen erős ellenállásba ütközünk, frontális támadást kell véghezvinnünk. A nagyobb tűzerejű hajók lelövik az azkabetek egyik őrző hajóját, az ifjú hölgy pedig megzavarja a többi azkabet leviatánt, így lesz egy kis időnk, hogy áttörjünk a bolygóórségen. A leggyorsabb szállítóban fognak ülni a szabadítók, a vendégeink, és kihozzák a mestert az azkabetek karmai közül.

– És egyáltalán tudjuk, merre keressük őt? – kérdezte Moe.

– Majd ő elvezet minket oda – lépett előre Teleia. – Ha megérzi a jelenlétünket, jelez az Erőn keresztül, mi pedig odamegyünk.

– Moe-n látszott, hogy nincs meggyőzve.

– És tudjuk, milyen lesz ott az ellenállás?

– Nem, de valószínűleg egy kutatóközpontról van szó, tehát néhány őrzőhajónál nem több abban az esetben, ha át kell csoportosítaniuk egy részüket. De amúgy is, csak tegyétek azt, amit mondok – mondta Ace megfontoltan. A klónkatonák kiképzése ilyen helyzetekben aranyat ért. – Nekünk megtanították, hogyan kell ellenséges területen relatíve észrevétlenül átvágni. Bízatok bennem.

– Túl sok a buktató – mondta Moe, keresztbe fonva a karját a mellkasa előtt. – Nekem mi lesz a dolgom?

– Velünk jössz – felelte Ace. – És ha akar, Camin is.

– Ő alig áll a lábán – mondta a nő. – Itt marad. És itt maradok én is.

– De Moe... - mondta hirtelen fojtott hangon Rence. – Mi lesz, ha...

– Meghaltok? – kérdezte a nő, majd kedélyességet erőltetve magára, legyintett egyet. – Ugyan, az nem opció.

Rence nagyon furcsán nézett Moe-ra, és valóban, Ace is furcsának találta a viselkedését.

– Rendben – vette át a szót Gmq. Ő nem biztos, hogy érzékelte az emberek közti konfliktushelyzetet. – Hölgyem, ön és a társa itt maradnak. A támadás holnap indul, mi pedig még ma hajóra szállunk. Míg én nem leszek itt, Smr admirális fogja irányítani az anyahajót.

Az egyik linelói teste vad hullámvadásba kezdett, a lábától a feje búbjáig egy nagy hullám futott végig. Náluk ez volt a tisztelgés jele.

– Akkor induljunk – sóhajtott Ace, majd megfordult, és kiviharzott a teremből a többiekkel együtt.

Mint parányi hangyák, úgy rajzottak ki a linelói anyahajóból a haderő gépei. Körülbelül hatvan parszeknyire onnan helyezkedett el az Azkabet. Mindössze egy rövid hiperugrással ott is teremhettek.

Ace-nek déja vu érzése támadt, mikor ellenőrizte a fegyvere töltöttségét. Nem sokkal ezelőtt ugyanezt tette, ugyanebben a hajóban. Akkor is ugyanolyan kételyei voltak a támadással kapcsolatban.

Az ő hajójuk maradt legutoljára, és Ace még látta Camint és Moe-t, mellettük Smr-el, a linelói admirálissal. A rámpa becsukódott, és kiröpültek a hangárból. Miután minden támadóegység felsorakozott, és alakzatba álltak, a csillagok hosszú, kékes-fehér csíkokká nyúltak, hogy minél előbb elérjék az Azkabet golyóbisát...

6.

Neray végigsétált a kutatóközpont udvarán, ahol ötven mikrobákkal dúsított vérű azkabet sorakozott fel. Oldalán a kissé tántorgó Akane lépdelt, aki hunyorogva figyelte a harcosokat, illetve ott volt még Oray is.

– Asszonyom, itt vannak a beoltott katonák – mutatott végig a sorokon Oray büszkén. – Tökéletesen sikerült a vérátöntés.

Neray megállt az egyik katona előtt, és az angyalszerű arc szemébe nézett.

– Katona, üsse meg a mestert! – mondta színtelen, de mégis parancsoló hangon. Az azkabet előrelépett, és gyomorszájon vágta Akanét. A twi'lek három métert repült hátra az Erő által megerősített ütésnek köszönhetően.

– Nagyszerű – mosolyodott el Neray. – Gondoskodjanak róla, hogy a katonák fegyvert kapjanak! A legjobbakat! Ezekkel és a mesterrel együtt elsöpörjük azokat az alantas linelóiakat!

Az ötvenfős „sereg” egyszerre kiáltott fel. Akane a háttérben nagy nehezen feltápászkodott.

Hirtelen egy újabb azkabet futott át az udvaron, és lihegve megállt.

– Asszonyom, ellenséges hajók léptek be a rendszerbe. Linelóiak!

Neray oldalra fordult, és a mesterre pillantott. Az csak előrefordult, szemét lehunyta. Nem tudta mire vélni, de nyomást érzékelt a koponyája hátsó részén.

– Rendben, harckészültség!

– Mit tesz a beoltott katonákkal? Beveti őket? – kérdezte Oray.

– Nem – mondta Neray. – Itt maradok velük, és őrzöm a mestert. Úgy sejtem, újra találkozunk a cimboráival.

– Uram, egy idegen hajó közelít felénk – mondta a kommunikációs tiszt Smrnek.

– Mi az úti céljuk? – kérdezte meglepetten az admirális a hídon állva. Valóban, az ablakból nézve, az űr végtelenségéből egy test vált ki; egy közepes méretű szállítónak kinéző test.

– Csak le akarnak szállni.

– Fogadom őket – mondta Smr, és kiviharzott a hídról.

Mire leért, az idegen hajó éppen megállapodott a hangár padlóján, a rámpa sziszegés és füstfelhő kíséretében lenyílt. Smrnek hirtelen nagyon rossz előérzete támadt.

A húszfős csapatot egy közepes magasságú, vörös hajú nő vezette, mögötte fekete ruhás, csuklyás alakok jöttek.

– Üdvözlöm önöket! Miben lehetek szolgálatukra? – köszöntötte őket Smr, de a nő mindkét kezében sugárvető villant. Ugyanígy tettek a mögötte álló csuklyás alakok is, némelyikük vibropengét húzott elő.

– A játéknak vége, küklopsz – mondta fagyosan a nő. – Választhatsz: vagy idehozod az idegen barátaidat, vagy meghalsz, és mi keressük meg őket.

ÍRTA
Matt